

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Τὸ πῶς ἐνδιαφέρον ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΦΟΥ, εἶν' ἔτσι, Μάγνια, εἶπε ὁ Μπλάκβηλ, θὰ ἔκανες καλὰ νὰ μ' ἀφήσεις νὰ ξεχωλοδηθῶ τῆ δουλειά μου. Φαντάσθηκες ποτέ, πὸ μεγάλη ἐκδικησι ἀπ' τὸ νὰ δῆς τὸ σκόλο αὐτὸ νὰ τραγουδῆ σὺν τρελλοῖς στοῦς δρόμους τοῦ Λονδίνου;...
— Ἐχομε καιρὸ, νὰ τὸ κάνουμε κ' αὐτὸ...
'Ο πατέρας μου βασανίστηκε ἕνα διόκληρο χρόνον πρὶν τὸν κρεμάσουν. Τὸν εἶχαν πετάξει σὰ σκόλο σὲ μιὰ τρομερὴ φουλακὴ καὶ τὸν τραγουδῶσαν ἀδιάκοπα γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἐγκλήματά του. Τὰ ἴδια πρέπει νὰ πάθῃ κ' ὁ ἄνθρωπος αὐτός. "Ἄν μ' ἀγαπᾷς στ' ἀλήθεια, Μπλάκβηλ, ἂν θυμάσαι τὶς ὑπηρεσίες ποὺ σοῦ προσέφερα, προσελκίζοντας θύματα στὸν Τάμεσι, κάνε μου ὄμορον τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ, γιὰ νὰ τὸν βασανίσω, ὅπως βασάνιστε τὸν πατέρα μου...
— Θανατῶσα! εἶπε μέσα του ὁ Χόλμς. Τὸ μῖσος τῆς μ' ἔσωσε!.. Ἄν ἡ χαριτωμένη αὐτὴ Μάγνια σκοπεῖ νὰ μὲ κρατήσῃ ἕνα χρόνον ἀκόμα αὐτὸ τῆς, πρὶν περάσουν δύο μέρες θὰ μπορέσω νὰ τῆς ξεφύγω...
'Ο Μπλάκβηλ, εἶχε θωπαστῆ σὲ σκέψεις. Δὲν ἦταν καθόλου διατεθειμένος ν' ἀφήσῃ στὴ ζωὴ ἕναν τόσο επικίνδυνον ἄνθρωπον. Ἡ Μαύρη Μάγνια ὅμως τὸν ἀγκάλιασε μὲ τὴν τριφυρότητα, ὥστε δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ περισσότερο.
— Καλὰ, Μάγνια, εἶπε, σοῦ τὸν χαρίζω... Ἄλλα θὰ ἔγης ὅλη τὴν εὐθύνη ἂν σοῦ ξεφύγῃ...
— Ἐννοια σου, κ' ἐκεῖ πού θὰ τὸν ἔχω κ' ὅπως θὰ τὸν ἔχω, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτέ νὰ μὲ ξεφύγῃ... Μόνο διάταξε νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν ἀποθήκη... Ἐκεῖ θὰ τὸν ἀλυσσοδέσουμε σὺν σκόλο...
'Ἀμέσως ἔξη πειρατὰί, μὲ τὴ Μαύρη Μάγνια ἐπὶ κεφαλῆς μετέφεραν τὸ Σέρλοκ Χόλμς ἔξω. Τὸν ὄδηγησαν σ' ἕνα εἶδος ὑποστεύου πὸς βρισκόταν σ' ἀπόστασι τριάντα θημάτων ἀπὸ τὸ σπίτι.
Ἐκεῖ βρισκότανσαν σφραγισμένα κιβώτια, σακιά καὶ δέματα κάθε σχήματος καὶ κάθε μεγέθους.
Μονάχα μιὰ γωνιά ἦταν ἀδειανή. Στὸν τοίχο τῆς γωνίας αὐτῆς ἦταν ἕνας κρῖκος ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρεμόταν μιὰ ἀλυσσίδα ἀρκετὰ μακριά. Ἐνας ἄλλος κρῖκος βρισκόταν, στὴν ἄκρη τῆς ἀλυσσίδας. Μέσα στὸν κρῖκο λοιπὸν αὐτὸ περᾶσαν τὸ πόδι τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τὸ κλειδῶσαν.
'Ἡ Μαύρη Μάγνια φώτιζε μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι τοὺς πειρατὰς, ἐνὼ δὲ ἔδεναν τὸν ἀστυνομικὸ, τὸν ἔβριζε καὶ τὸν καταριόταν, λέγοντάς του, ὅτι θὰ ζῶσε μέσα στὴν τρύπα ἐκεῖνη σὺν σκόλο, γιατί ὡς μόνη τροφὴ θὰ τοῦ ἔδινε σῆλιω κρέας καὶ κόκκαλα.
'Ο Σέρλοκ Χόλμς ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφιστικόν, ὅταν ἡ τρομερὴ αὐτὴ γυναῖκα ἀπομακρύνθηκε καὶ ἡ πόρτα τῆς φουλακῆς του κλειδῶθηκε πίσω τῆς. Κάθισε τότε καταγῆς καὶ, μέσα στὸ σκοτάδι, ἄρχισε νὰ λογαριάζῃ ψήφωρα τῆς πιθανότητας τῆς σωτηρίας του. Ἀναγκάστηκε μάλιστα νὰ δικαιολογήσῃ στὸ τέλος ὅτι ἡ πιθανότητες αὐτῆς ἦσαν ἐλάχιστες.
Θ'.
ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟ
«ΜΟΡΧΑΡΤ ΚΑΙ ΣΙΑ»
'Ο Σέρλοκ Χόλμς προίμενε τότε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, γιατί, μονάχα τότε θὰ μποροῦσε νὰ κατοπισθῇ. Γι' αὐτὸ μὴ μὴ μὴ κ' ἡ πρώτη ἀχτίδα μῆς' ἀπ' τὰ κάγκελλα τοῦ στενοῦ φεγγίτη τοῦ κελιοῦ του, ὁ ἀστυνομικὸς ἔριψε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ γύρω του. Εἶδε τότε ἀόμοια μιὰ φουρά ὅτι τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἐδάφους ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ ἐμπορεύματα παντὸς εἶδους τὰ ὁποῖα ἀπλωνότανσαν ὡς τὸ μέρος πὸς ἦταν ἀλυσσοδεμένος. Τὸ πλησιέστερο σ' αὐτὸν κιβώτιο βρισκόταν σ' ἀπόστασι δύο μέτρων.
'Ο Χόλμς σηκώθηκε, πλησίασε ὅσο τοῦ ἐπέτρεπε ἡ ἀλυσσίδα του

καὶ κοίταξε τὴν ἐπιγραφή ποὺ βρισκόταν στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ κιβωτίου.
— «Μ Ὀ ρ χ α ρ τ καὶ Σ ἱ α», διάβασε.
Καὶ ἀμέσως, φέρνοντας τὰ χέρια του στοὺς κροτάφους του, ἐπρόσθεσε:
— Θεέ μου!.. «Μορχαρτ καὶ Σια» εἶνε τὸ μεγάλο ἐργοστάσιο ἐργαλείων τοῦ Λονδίνου... Ἐκεῖ πού αγοράζω τὰ χαλιδάκια ἐργαλεία μου καὶ τ' ἀντικείμενα μου... Θεέ μου!.. "Ἄς μποροῦσα ν' ἀνοίξω τὴν κάσα αὐτὴ... Σίγουρα θὰ εἴπωσα κάποιον ἐργαλεῖο πὸς θὰ μ' ἔσωζε...
Καὶ λέγοντας μὲ τὰ χεῖρα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ τὸ κιβώτιο, προσπάθησε νὰ τὸ ἀρπάξῃ μέσα στὰ σιδερένια μπράτσια του, καὶ νὰ τὸ μετακινήσῃ. Μὰ τὸ κιβώτιο ἦταν πολὺ βαρὺ καὶ φανότανσαν κερφομένη στὴ θέσι του.
'Ο Σέρλοκ Χόλμς ἄρχισε τότε νὰ περιφέρεται δεξιὰ κ' ἀριστερά, ὅσο τὸν ἄρνε ἡ ἀλυσσίδα του, εἰσπνίζοντας ἐρευνητικὰ βλέμματα γύρω του. Ἐλπίζε νὰ βρῇ κανένα σκευδὸν ἢ κανένα ἄλλο ἐργαλεῖο, τὸ ὁποῖο θὰ εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ τραχίως οἱ κροκοδῶροι, γιὰ νὰ σπάσῃ τὸ κιβώτιο. Μὰ πολὺ γρήγορα θεκαώθηκε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπλάκβηλ ἦσαν πολὺ προνοητικοί. Ἐν τούτοις, ἡ ἔρευνῆς του δὲν ἐπῆραν καρπὸν, γιατί ἔξαπνα ἀνακάλυψε καταγῆς ἕνα πολλὸ σκούφωσιμὸν κροκί, ἀρκετὰ μεγάλο.
— Καλὸ εἶνε κ' αὐτὸ! ψθύρισε ὁ Χόλμς καὶ μαζεύτηκε κοντὰ στὸ κιβώτιο.
Ἄρχισε τότε νὰ χιτυᾷ μὲ τὸ κροκί τὴν πλευρὰ του πὸς βρισκόταν πρὸς τὸ μέρος του. Ἐνὼ ὅμως καταγινόταν μὲ τὴν ἐργασία αὐτὴ ἄκουσε θύματα πὸς πληροῖσαν πρὸς τὴν ἀποθήκη.
'Ἀμέσως ἔτριψε τὸ κροκί καὶ τραβήχτηκε πάλι στὴ θέσι του. Τὴν ἴδια στιγμῆ, ἡ πόρτα ἀνοίξε κ' ἡ Μαύρη Μάγνια μπῆκε μέσα.
— Κότταξε, σκόλο, σοῦ ἔφερα τὴν τροφὴ σου.
Καὶ τοῦ πέταξε ἕνα μεγάλο κωκκαλο, στὸ ὁποῖο βρισκότανσαν κολιμημένα μερικὰ ἀπομεινάρια κρέατος.
— Εἰςχαριστῶ πολὺ! εἶπε ἡμερα ὁ Χόλμς. Δὲν εἶμαι καθόλου ἰδιώτροπος στὴν τροφὴ μου... Δὲν εἶνε βέβαια κανένας διαλεκτὸς μεζῆς αὐτὸ, ἀλλὰ θὰ τὸ φάω... Τι νὰ κάνω;
— Ἐννοια σου! τοῦ ἀπάντησε ἡ Μάγνια κ' ἡ πέσινα θὰ σὲ θάλλῃ σὲ λογαριασμὸ.
Καὶ, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, βγήκε πάλι ἔξω, κλειδώνοντας τὴν πόρτα πίσω τῆς.
'Ἀμέσως ὁ Χόλμς ἄρχισε πάλι τὴν ἐργασία του. Κάτω ἀπ' τὰ νεφρικά καὶ εἰςκίνητα χέρια τοῦ Χόλμς, τὸ κροκί ἔκανε θαύματα. Ὡς τὸ μεσημέρι τὸ εἶχε καταφέρει τόσο καλὰ, ὥστε ἀνοίξε μιὰ τρύπα μέσα στὴν ὁποία χωροῦσαν ἐλεύθερα τὰ δύο του δάχτυλα. Τὰ πέρασε τότε μέσα κ' ἀγγιξε κατὰ μετὰλλινον, Ἄμέσως μὲ θαυμαστὴ ἐπιδεξιότητα, κατόρθωσε νὰ πιάσῃ τὸ ἐργαλεῖο αὐτὸ καὶ νὰ τὸ τραβήξῃ ἀρκετὰ ἔξω.
Βλέποντάς το, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κενανὴ χαρμῆς.
— Ἦταν γροκφό! ψθύρισε. Καταλληλότερο ἐργαλεῖο δὲν θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ...
Καὶ, χοριεῖ νὰ γάνῃ καιρὸ, ἐφάρμοσε τὴν τανάλα στὸ σιδερένιο κρῖκο πὸς περιέβαλε τὸ πόδι του.
Ἐσφιξε κατόπιν μὲ ὅλη τὴν προσπάσια του δύναμι καί...
Ἐνας μικρὸς κρῖκος ἀκούστηκε καὶ ἡ ἀλυσσίδα ἔσπασε!...
— Ἐλεύθερος! ψθύρισε γεμάτος χαρὰ ὁ Χόλμς. Δὲν εἶμαι κατὰ ἀλυσσοδεμένος σὺν ζῶο. Τώρα δὲν πρέπει νὰ φανῶ ἡλίθιος, ἂν θέλω νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ νύχια τὸν πειρατῶν.
Καὶ ὁ Χόλμς, ἀνακαλύπτοντας κάποιον ἕνα σπάγγο, ψευτόδεσε μ' αὐτὸ πάλι τὴν ἀλυσσίδα στὸ πόδι του ἔτσι πὸς νὰ μπορῇ ν' ἀπελευθερωθῇ μὲ τὴν παραμικρὴ κίνηση. Κότταξε κατόπιν προσεχτικὰ τὸ τεράστιο κώκκαλο πὸς τοῦ εἶχε πετάξει ἡ Μάγνια. Ἦταν τόσο με-

'Ο Μπλάκβηλ

...
'Ο Σέρλοκ Χόλμς προίμενε τότε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, γιατί, μονάχα τότε θὰ μποροῦσε νὰ κατοπισθῇ. Γι' αὐτὸ μὴ μὴ μὴ κ' ἡ πρώτη ἀχτίδα μῆς' ἀπ' τὰ κάγκελλα τοῦ στενοῦ φεγγίτη τοῦ κελιοῦ του, ὁ ἀστυνομικὸς ἔριψε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ γύρω του. Εἶδε τότε ἀόμοια μιὰ φουρά ὅτι τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἐδάφους ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ ἐμπορεύματα παντὸς εἶδους τὰ ὁποῖα ἀπλωνότανσαν ὡς τὸ μέρος πὸς ἦταν ἀλυσσοδεμένος. Τὸ πλησιέστερο σ' αὐτὸν κιβώτιο βρισκόταν σ' ἀπόστασι δύο μέτρων.
'Ο Χόλμς σηκώθηκε, πλησίασε ὅσο τοῦ ἐπέτρεπε ἡ ἀλυσσίδα του

...
Καὶ ὁ Χόλμς, ἀνακαλύπτοντας κάποιον ἕνα σπάγγο, ψευτόδεσε μ' αὐτὸ πάλι τὴν ἀλυσσίδα στὸ πόδι του ἔτσι πὸς νὰ μπορῇ ν' ἀπελευθερωθῇ μὲ τὴν παραμικρὴ κίνηση. Κότταξε κατόπιν προσεχτικὰ τὸ τεράστιο κώκκαλο πὸς τοῦ εἶχε πετάξει ἡ Μάγνια. Ἦταν τόσο με-

γάλο, ώστε μπορούσε να το χρησιμοποιήσει κανείς ως ρόπαλο. Κόντευε πεινά να θραυθεί, όταν ο αστυνομικός άκουσε βήματα έξω από το κελλί του. Μαζεύτηκε στη γωνιά του, πήρε το κόκκαλο στα χέρια του και περιμένει.

Ήταν και πάλι η Μάγγια, η οποία μπήκε μέσα, έβλεπε την πόρτα και πλησίασε αθρόοβα. 'Αλλά, από προσηγοριότητα, στάθηκε σε απόσταση από το αστυνομικό δεν θα μπορούσε να τη φτάσει.

—'Ε, κύριε Χόλις, ένδοξε αστυνομικέ! του φώναζε ειρωνικά. 'Ερχομαι να σου αναγγείλω μια πολύ εύχρηστη είδηση. 'Απόψε ο Μπλάκβελ θα σου βγάλει τα μάτια... Αυτό, φαντάζομαι, δεν σ' ένδιαιρεί και πολύ, αφού δεν βλέπεις τίποτε εδώ στη φυλακή σου...

Μά την ίδια στιγμή, η Μάγγια έβγαλε μια κραυγή τρόμου κι έτρεξε προς την πόρτα... Μ' ένα πήδημα τίγρεως, ο Σέρλοκ Χόλις είχε όρμησει έναντι της σπάζοντας το σπάγγο, με τον όποιον είχε δέσει τα πόδια του. 'Επρεπε να πιάσει τη Μάγγια προτού προφτάσει να βγεί έξω.

Και το κατόρθωσε... Της πέταξε το βελιδινό κόκκαλο με τόση δύναμη και ακρίβεια, ώστε, βρισκοντας την κατακέφαλα τη στιγμή ακριβώς που πατούσε το πόδι της στην πόρτα, τη σώρισε κάτω άνοιχτη.

'Επειτ' από μια στιγμή, ο Χόλις βρισκόταν κοντά της και γονατίζοντας την έφιμωσε. Κατόπιν ο αστυνομικός την έδεσε χειροπόδαρα κι άρχισε να τη γδύνει, χωρίς να προσέχη καθόλου στα άγρια βλέμματα μίσους που του έριχνε. Της έβγαλε έτσι την εσάρτα της, τη ζακέτα, το φόρεμά της κι όλα τ' άλλα ρούχα της.

Φόρεσε έπειτα ο ίδιος τα γυναικεία αυτά ρούχα, τα οποία προσήρμοσε στο σώμα του όσο μπορούσε καλύτερα. Γι'αυτό και κούνησε τα μαλλιά του, τα τύλιξε με την εσάρτα της Μάγγιας, μεταμμεσμένος δέ με τον τρόπο αυτό, έβλεπε ότι από μακριά θα τον έπειραν για τη Μάγγια.

Βγήκε κατόπιν απ' την αποθήκη, την οποία ξανάβλεπε πίσω του. 'Ηθελε να φτάσει στην παραλία και να τηρήσει σε κανένα πλοάριο απ' αυτά που βρισκότανταν αγνωβολημένα εκεί, γιατί άλλος τρόπος σωτηρίας δεν υπήρχε.

Αυστηρώς όμως η βίαιος και τα πλοάρια ήταν αγνωβολημένα κοντά στην κατοικία των πειρατών και δεν ήταν δυνατόν να μη τον δούν. Μά δεν έπρεπε να διατάξει, γιατί η ώρα περνούσε. Μιμώμενος λοιπόν το βάδισμα της Μάγγιας, διευθύνθηκε προς την παραλία.

'Εξαφνα, ο Μπλάκβελ φάνηκε σ' ένα παράθυρο του σπιτιού και φώναξε :

—'Ε, Μάγγια! *Ελα λοιπόν!... Πήγες και είδες το σκιάβο μας ;

Ο Χόλις, αντί ν' απαντήσει, έκανε ένα καταρατικό σημείο με το χέρι, γυρίζοντας άλλου το πρόσωπό του. Έντωχώς ο Μπλάκβελ δεν έπέμεινε περισσότερο. Ξανάβλεπε το παράθυρο και τραβήχτηκε μέσα κι έτσι ο αστυνομικός έφτασε ανενόχλητος στην παραλία.

Μετά ένα δευτερόλεπτο, βρισκόταν σ' ένα απ' τα πλοάρια. Με μεγάλη του μάλιστα χαρά εξακρίθωσε, ότι το πλοάριο αυτό ήταν του Ξεγδαρμένου. Στο βάθος του διέκρινε ένα περιστρόφο και το μυστηριώδες μαχαίρι.

Τότε, καθώς κίτταζε γύρω του τα πλοάρια των άλλων πειρατών, του ήλθε μια ιδέα: ήταν όλα δεμένα έτσι στην αποβάθρα, ώστε έφτανε να κόψει τα σχοινιά τους για να τα δη παρυσυρόμενα απ' το σφοδρό ρεύμα του ποταμού προς την ανοιχτή θάλασσα. Και τότε οι πειρατάι θα έμεναν φυλακισμένοι στο νησί τους, χωρίς να μπορούν με κανένα τρόπο να ξεφύγουν απ' την τρομερή εκδίχηση του Χόλις. Ο καλύτερος κολυμβητής της 'Αγγλίας δεν θα μπορούσε ν' αντιπάλαιση κατά της σφοδρότητας του ρεύματος, που θα τον παρέσυρε στην όρη του και θα τον έπνιγε.

Ο Χόλις, με κίνδυνο της ζωής του, η οποία εξηράτο από μερικά λεπτά, έκοψε με το μαχαίρι του όλα τα σχοινιά. 'Επειτα, αργάζοντας τα κομμάτια της βάρκας του, άρχισε ν' απομακρύνεται άθροοβα, τραβώντας κατά μήκος της όχθης, για να μη τον ιδή κανείς.

Η χαρά του ήταν άπειρη, όταν είδε τα πλοάρια να παρασύρονται το ένα κατόπιν του άλλου απ' το ρεύμα του ποταμού.

— Τώρα τους κρατάω! ψιθύρισε ο αστυνομικός, χαμογελώντας εύχαριστήμενος. Κανένος απ' τους πειρατάις που βρισκονται στο νησί δεν θα μπορούσε πεινά να μου ξεφύγει. *Α, φιλαράκο μου Μπλάκβελ, σε λίγο θα λογαριαστούμε μια και καλή!

Ε'

ΤΟ ΝΗΕΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Οι αναγνώσταί μας θα θυμούνται το τηλεγράφημα που ο Σέρλοκ

Χόλις είχε στείλει στο βοηθό του Χάρρυ, πριν αποκοιμηθεί επάνω στην κάσα της οδού Ντεπερόντ.

Ο Χάρρυ, σύμφωνα με τις οδηγίες του τηλεγραφήματος, αφού φόρεσε ένα μπαλωμένο παντελόνι, τρυπημένα παπούτσια και γασάτο, παίρνοντας έτσι παρουσιαστικό άεργου, διεθύνθηκε στον αριθμό 24 της οδού Ντεπερόντ. 'Εκει άρχισε να κυτάζει τις πόρτες για ν' ανακάλυψη το σταυρό που είχε ζωράξει ο διδάσκαλός του. Ο δρόμος έντωχώς ήταν έρημος και δεν υπήρχε φόβος να τον δη κανείς με το φανάριά στο χέρι. Τέλος, έπειτ' από μερικά λεπτά, ανακάλυψε το σπίτι με το σταυρό.

Μόλις έκανε την ανακάλυψη αυτή, έτρεξε στο αντίκρυνό πεζοδρόμιο κι έκει κούφτηκε στο κούφωμα μιας πόρτας, περιμένοντας τον Σέρλοκ Χόλις.

Μά πολλές ώρες πέρασαν χωρίς τίποτε να ταράξει τη βαθεία σκοπιή της οδού Ντεπερόντ κι η πρώτη άχτιδες αυτής ελπίδας είχαν άρχεισει πεινά να φωτίσουν το σκοτεινό κι έρημο δρόμο.

— Πέρασε η νύχτα κι ο δάσκαλός μου ακόμα δεν φάνηκε. 'Αρχίζω να πιστεύω, ότι θα γρήσει το μεσημέρι.

'Αλλά και το μεσημέρι πέρασε και το άλλο βράδυ έφτασε, χωρίς ο Χόλις να δώσει κανένα σημεύ ζώης.

Τότε, ο Χάρρυ άρχισε ν' ανησυχία σοβαρά. Η συνουσία αυτή, η μυστηριώδης κι άκατοίκητη, που μύριζε έγγλημα, τον έβασε σε πολλές σκέψεις.

— Πρέπει να μπω μέσα στο σπίτι και να το ψάξω, ψιθύρισε στο τέλος. 'Αν ο κ. Χόλις βρισκεται μέσα, θα μ' άκουση, γιατί θα μιμώθω το συνηθισμένο μας σύνθημα. 'Αν

πάλι δεν είνε, θα πάω στην κατοικία του. 'Ισως ο δάσκαλός μου ν' άλλαξε σχέδια και να βρισκεται εκεί.

Πράγματι, ο νεαρός αστυνομικός με το περιστρόφο στο χέρι, μπήκε μέσα στο έγκαταλελειμμένο σπίτι, ανέθηκε τη σκάλα του κι άρχισε να διασχίζει όλα του τα δωμάτια, μιμώμενος την κραυγή του περσιτεριού που άποτελούσε το συνηθισμένο σύνθημα μεταξύ αυτού και του διδασκάλου του. Μά του κάκου. Δεν ανακάλυψε τίποτε. 'Επειδή δέ έντωμεταξύν το σταμάχι του διαμαρτυρόταν, αποφάσισε να ξαναγυρίσει στην κατοικία του, στη Βικτωρία—Στρήτ.

Η πρώτη του ερώτησις, όταν σε λίγο του άνοιξε η οικονομός του αστυνομικού κυρά Μπουνέ, ήταν :

—'Ο κύριος Χόλις επέστρεψε ;

Μά η καλή οικονομός του απάντησε αρνητικά κι' έπρόσθεσε :

—'Αλήθεια, Χάρρυ, αν δεν αγαπούσα τον κύριο Χόλις, θα έφρευγα απ' αυτό το σπίτι. Δεν μπορεί πεινά να ύποφερω τα ξενύχτια του και τα δικά σου. Μά απερίγραπτη ανησυχία με κυριείει όταν απομακρύνετε τη νύχτα. 'Αλλά, παιδί μου Χάρρυ, φαντασε κοιρασμένο και πεινασμένο. Δεν ανεβαίνεις να φας. Το γεύμα είνε έτοιμο.

Ο Χάρρυ ανέθηκε επάνω και κάθησε στο τραπέζι.

— Τι να σινέθω στον κ. Χόλις ; συλογιζόταν, καθώς έτρωγε. Μήπως τη στιγμή αυτή που φροντίζω εγώ για το σταμάχι μου, διατρέχει κανένα σοβαρό κίνδυνο;... Πρέπει τάχα να ειδοποιήσω την αστυνομία ; Μά αν το κάνω αυτό, ο δάσκαλός μου θα θυμώσει. 'Επειτα δεν είνε καθόλου παράδοξο αν ένας αστυνομικός, σαν τον Σέρλοκ Χόλις, αποσιωπάει δεν και τρεις νύχτες.

Τρεις φορές ο Χάρρυ πήγε στο σπίτι της οδού Ντεπερόντ και το έρευνήσε, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. 'Όταν νύχτωσε, άρχισε και πάλι να φυλάει φρουρά στο αντίκρυνό πεζοδρόμιο.

Η ώρα ήταν πεινά δέκα. Ο Χάρρυ είχε εξακριβώσει ότι το πίσω μέρος του μυστηριώδους σπιτιού βρισκόταν πάνω από τον Τάμσι. Η ιδέα λοιπόν μήπως ο δάσκαλός του, κυττάζοντας από το παράθυρο προς το ποτάμι, έπεσε μέσα στο νερό, ανάγκασε και πάλι το Χάρρυ να μητέ μείνει στο σπίτι.

—«'Ισως, συλογιζόταν, να βρω κανένα αντίκειμενο που να φανερώνη το πέραςμα του Χόλις».

Σε λίγο ο νεαρός αστυνομικός βρισκόταν και πάλι μέσα στο σπίτι, του οποίου τα παράθυρα έβλεπαν προς το ποτάμι. Τό φεγγάρι τον φωτίζε με τις γλωμίες του άχτινες. Πλησίασε στο παράθυρο και, αφού άναψε το φανάρι του, άρχισε να εξετάζει τα πάντα με προσοχή γύρω του. Κι' εξαφνα τα έξασκημένα μάτια του Χάρρυ διέκριναν στη βάση του παραθύρου αποτυπώματα δαχτύλων, πράγμα που φανέρωνε ότι κάποιος είχε άκουμπήσει εκεί τα χέρια.

('Ακολουθεί)

Ο φιλόσοφος Πασκάλ, σε ηλικία 25 ετών. (Σχέδιο του Ντονά)